

Zaterdag 25 maart 1916 – ochtendeditie

De commandant van het veldleger, het militair gezag uitoefenend in Noord-Brabant, Limburg en Gelderland ten zuiden van de Nederrijn, buiten het gebied der stellingen en afzonderlijke forten, alsmede in een gedeelte der gemeente Rilland-Bath, heeft de toegang tot het verblijf binnen het in staat van beleg verklaarde deel van genoemd grondgebied ontzegd aan Frans van Doren, melkventer, wonende te Kalmthoutse Hoek (België); Catharine Errijgers, wonende te Wildert, gemeente Essen (België) en Elisa van Dorst, wonende te Essen-Heikant.

Londen, 24 maart. Officieel: Wij hebben de vijandelijke schansen ten zuiden van het kanaal Ieper-Komen beschoten.

Kardinaal Mercier.

Berlijn, 24 maart. Kardinaal Mercier heeft bij de gouverneur-generaal in België op heftige wijze geprotesteerd tegen het volgende voorval en daarbij gedreigd met een klacht in hogere instantie: In de particuliere woning van een secretaris van de kardinaal, die verdacht wordt deel uit te maken van een organisatie voor het smokkelen van brieven, is huiszoeking gehouden.

De kardinaal protesteert daartegen “in naam van de godsdienstvrijheid”.

Wolff voegt hieraan toe, dat het verband tussen deze huiszoeking en de godsdienstvrijheid niet duidelijk is en vermoedt, dat de kardinaal misschien in het buitenland de indruk wil wekken, dat het Duitse bestuur een gevaar vormt voor het godsdienstige leven in België. Aangezien hij geen enkel feit daarvoor kan aanvoeren, doet hij moeite er een te vinden.

Hoezeer de kardinaal ook overigens zint op openbare agitatie, blijkt uit het feit dat de buitenlandse pers reeds het antwoord van de kardinaal op de brief van de gouverneur-generaal van 15 dezer wist mede te delen. Bij navraag heeft Wolff vernomen dat dit antwoord op de bestemde plaats nog niet is ontvangen en dat de kardinaal alleen heeft geschreven, dat hij het antwoord eerst voor enige dagen kan zenden.

Zaterdag 25 maart 1916 – avondeditie

Kardinaal Mercier.

Berlijn, 24 maart. Julius Bachem, van Het Centrum, schrijft in verband met het geval Mercier in Der Tag: In Duitsland bestaat slechts deze mening, dat het Duitse bestuur in België, dat de vrijheid van uitoefening van de katholieke godsdienst steeds beschermd heeft, in lankmoedigheid tegenover kardinaal Mercier tot aan de uiterste grens is gegaan; voorts, dat in geval het bestuur verdere maatregelen ten opzichte van de kardinaal zou nemen, de aartsbisschop, die zozeer zijn kerkelijke ambt te buiten is gegaan, dat uitsluitend aan zichzelf te wijten zou hebben. De gehele Duitse katholieke, d.w.z. de centrupers deelt deze opvatting.

Maatregelen tegen zijne eminentie kardinaal Mercier.

Een correspondent van de Tijd in België bericht:

Nadat het bestuur van de Duitse bezettingstroepen in België reeds herhaaldelijk moeilijkheden aan personen uit de onmiddellijke omgeving van zijne eminentie kardinaal Mercier, met name kanunnik

Francken, heeft bereid, hebben thans Duitse militairen een inval zonder opgave van redenen in de particuliere vertrekken van zijn secretaris gedaan.

Ze zijn daarbij zonder enige inachtneming van vormen opgetreden, hebben schrijfleden en de boekerij onderste boven gehaald en niet geaarzeld zich te vergrijpen aan de particuliere correspondentie van de kardinaal en aan gehouden afschriften van brieven. Onmiddellijk nadat deze inbreuk had plaats gehad op de vrijheid, de onaantastbare rechten van het kerkelijk bestuur in België en het ongestoorde verkeer van een lid van het heilig college met zijne heiligheid de Paus (in Italië zelfs gewaarborgd door de garantiewet) heeft de kardinaal een nota van protest gericht tot de gouverneur-generaal.

In deze nota protesteerde de kardinaal met klem tegen de schending van het zegel, dat alleen Rome kan verbreken en dat hier allerlei gevallen van het forte conscientiae niet beschermd tegen de willekeur van de soldaten. De kardinaal zal aan de opperste rechter in deze, de Heilige Stoel, deze schending door het brutale geweld van het bestuursgeheim der zielen en van kerkelijke zaken signaleren. De drukker van het herderlijk schrijven, dat op de eerste zondag in alle kerken werd voorgelezen en hier en daar betoging uitlokte, is tot gevangenisstraf en geldboete veroordeeld.